

Fasti Mariani

Brunner, Andreas

Antverpiæ, M.D.C XXX III.

S. Iordanvs C. 13. Februarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70962](#)

errasset, magnis ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hospitiū orar, aperit MARTINIANVS à feris foemina defensurus, se lupꝝ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam. Videt hanc, & basiliscum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem pñè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans, age dixit, lubeat peccare, si vel has flamas lubet ferre. Extinxit hic rogos Veneris ardore, tuni præcipue cùm lacrimas meretricula etiam, damnata jam Venere, affudit. Cæterum MARTINIANVS in rupem è medio mari eminentem secessit. Hic quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerē planè regnare in mari discit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enat. Hic verò MARTINIANVS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori salvū reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

S. IORDANVS C. 13. Februarii.

Quem nudus in cruce Christus moveret, ille tegere hunc à IORDANE discat, qui cùm pauperi, quando ad ma-

manum nummi non erant, balteum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchrè locatum credit: quin ut totum jam Christum tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanais avellendi, & trahendi ad æterna ars & dexteritas. Eloquentiâ suâ quo cumque voluit totam concionem impellere novit, multum eam ob rem ab orco infestatus. Interea tamen Calites, & ex his præcipue Calitum REGINA favabant IORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divitas, è manu IORDANIS librum accipere: alias cubicula dormientium alitorum lustrare. quin ipse Divus, festo, quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidi hanc è summâ arâ, ad illa cantantium verba (*Gloria Patri, &c.*)prehensa filoli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos provocare. Cæterum dum Terram sanctam petit IORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulsusque ad beatiorem est Solymam. Ex Surio.

G 4 S. AVXEN.